

SB - 8/5

01511075
355
166

SLUŽBENA ZABILJEŠKA

sastavljena dana, 05. lipnja 2000. godine, u prostorijama MUP-a RH, Sektora krim. policije, povodom obavljenog obavijesnog razgovora sa:

BORISOM MILAS, sin Ante, rod 11.10.1957.g. u Splitu, po nacionalnosti Hrvat, državljanin RH, po zanimanju dipl. pravnik, zaposlenim u MORH-u, Upravi SIS-a, Odjelu SIS-a Split, po činu bojnik, na radnom mjestu donaćelnika Odsjeka za operativnu analitiku, sa prebivalištem u Splitu, Šimičeva 4.

Obavijesni razgovor sa narečenim obavljen je u prostorijama MORH-a, Uprave SIS-a, uz prisustvo službenika Uprave SIS-a Tomislava Krpan, na okolnosti možebitnih saznanja o ratnom zločinu nad muslimanskim življem u selu Ahmići, u Srednjoj Bosni, saznanjima o mogućim počiniteljima i njihovim sadašnjem prebivalištu, svjedocima događaja, te dokumentaciji o narečenom zločinu, kao i eventualnim saznanjima o osobama koje posjeduju ili koje znaju gdje se narečena dokumentacija nalazi, kojom prilikom je isti izjavio:

Da je u hrvatsku vojsku ušao početkom 1992. godine, odnosno točnije 01. veljače 1992. godine, i to u krim. službu, 72. bojne Vojne policije MORH-a. U Vojnoj policiji kao krim. službenik radio je do 23. prosinca 1996. godine, kada je raspoređen u VIII Odjel SIS-a HRMA-a, na radno mjesto voditelja V Pododsjeka za Operativne poslove. Taj Odsjek bavio se sigurnosnim provjerama. U lipnju mjesecu 1999. godine, VIII Odjel SIS-a, preimenuje se u Odjel SIS-a Split.

Na posebno postavljeno pitanje da li je upoznat s operativnom akcijom "Haag", operativnom akcijom "Put", operativnom akcijom "Istina" i operativnom akcijom "Sigma" isti navodi da za narečene operativne akcije nije do sada čuo, odnosno sjeća se da je natpis operativne akcije "Haag" vidio na jednom dokumentu u lipnju mjesecu 1999. godine, a kojeg je njegov Odjel dobio iz Uprave SIS-a za dostavom saznanja o djelatnicima armije Bosne i Hercegovine, a koji su prije rata kao oficiri JNA radili u njihovoj zoni odgovornosti. Nije mu poznat cilj, način rada niti metode kojim se provodi narečena akcija, a siguran je i da narečena akcija nije zavedena u njihovom Odjelu. Koliko mu je poznato s operativnom akcijom "Haag" nije upoznat niti njegov načelnik, satnik Mario Tomasović.

Sjeća se da je sredinom mjeseca travnja 1997. godine, netko iz Uprave SIS-a nazvao načelnika njegovog Odjela i tom prilikom im je usmeno postavljen zahtjev, da uspostave kontakt sa Ravnateljem KBC "Firule"u Splitu, te predstojnikom narečenog Kliničkog bolničkog centra, a u smislu operacionalizacije pismene zamolbe odvjetnika g. Ante Nobila, odvjetnika g. Tihomira Blaškića u Haagu, na okolnosti utvrđivanja podataka o broju osoba muslimanske nacionalnosti koje su tijekom druge polovine 1992. i 1993. godine, hospitalizirane u narečenoj kliničkoj bolnici bez obzira da li se radi o civilnim osobama ili pripadnicima armije BiH.

Nakon višekratnih kontakata sa doktorom Biočićem i doktorom Dodigom, početkom mjeseca lipnja 1997. godine, dobio je tražene podatke (identifikaciju

SB - 8/1

350

osoba, status kod prijema, dijagnozu, stanje pacijenata kod otpusta). Navedeni podaci obuhvaćali su koliko se sjeća oko 3400 osoba. Te podatke dobio je na disketi koju je dostavio Upravi SIS-a, a čiji djelatnici su trebali tu disketu dostaviti g. Anti Nobilu u Haag.

Negdje u rujnu mjesecu 1997. godine, obaviješten je od strane Uprave SIS-a, da će njihov Odjel osiguravati tehničke uvjete za pripremu svjedoka odvjetničkom timu, g. Ante Nobila, a koje će isti koristiti tijekom odbrane g. Tihomira Blaškića u Haagu. Nekako u to vrijeme upoznao je i g. Antu Sliškovića i g. Mate Zeku, za koje je tijekom razgovora zaključio da su časnici HVO-a, iz Srednje Bosne i koji su u dogovoru sa Upravom SIS-a pripremali, odnosno pronalazili svjedoke iz Srednje Bosne koji bi svojim svjedočenjem mogli poslužiti u odbrani gospodina Blaškića.

Priprema prve grupe svjedoka započela je od strane odvjetničkog tima g. Nobila u listopadu 1997. godine, a kasnije osim odvjetničkog tima g. Nobila pripremu svjedoka za Haag u njihovom Odjelu provodio je i odvjetnik g. Naomovski koji je vodio obranu g. Darija Kordića. Osim g. Nobila i g. Naomovskog u pripremama svjedoka sudjelovali su i odvjetnici g. Goran Mikuličić, gđa. Jadranka Slaković-Glumac, odvjetnik g. Mišetić, te američki odvjetnici g. Rasel Hayman i g. Turner Smith. Zadnja priprema svjedoka od strane g. Naomovskog obavljena je u njihovom Odjelu u siječnju mjesecu 2000. godine. Po njegovoj procjeni od listopada mjeseca 1997.g. do siječnja 2000. godine izvršeno je ukupno 13 (trinaest) priprema u kojima je obuhvaćeno oko 330 (tristotrideset) svjedoka, a ukupne pripreme trajale su oko 80 (osamdeset) dana.

Još jednom napominje da je on kao i njegov Odjel pružao samo tehničke uvjete odvjetničkim timovima, a koji su se sastojali od dočeka svjedoka iz Srednje Bosne koje je dovodio g. Mate Zeko, rezervacija hotelskih soba, osiguranje adekvatnih prostorija za provedbu pripreme svjedoka, a u pojedinim slučajevima postavljanje zvučnika, odnosno mikrofona u prostorije kako bi se svjedocima simuliralo uvjeti slični uvjetima sudnici u Haagu. Dakle, njegov Odjel je participirao samo u osiguranje tehničkih uvjeta, ne upuštajući se ni u jednom slučaju u odabir svjedoka, osiguranje eventualne dokumentacije i d r.

Glede možebitnih saznanja koja bi se odnosila na događaje na prostoru Srednje Bosne, tijekom 1993. i 1994. godine, on osobno participirao je samo u dijelu izrade analize ratnog zločina armije BiH i MOS-a nad Hrvatima na prostoru BiH.

Naime, u siječnju mjesecu 1998. godine, u Sinju održan je radni sastanak kojeg je sazvaio tadašnji načelnik Uprave SIS-a, g. Ante Gugić, a na kojem su osim njega bili prisutni djelatnici Uprave SIS-a, g. Spomenko Eljuga, g. Ilija Stojić i g. Ante Marković, iz Uprave Vojne policije bili su g. Ante Glavan, gđa. Jadranka Erjavec i g. Željko Horvatin. Iz njegovog Odjela bili su prisutni on i njegov načelnik. Na rečenom sastanku formiran je operativni tim sastavljen od djelatnika koji su bili prisutni na sastanku, a koji je dobio zadatak prikupiti saznanja o zločinima Muslimana nad Hrvatima u BiH. Nije siguran, ali misli da su g. Spomenko Eljuga, g. Ilija Stojić, g. Ante Glavan i g. Ante Marković otišli u Mostar, odakle su donijeli oko 70 (sedamdeset) registara koji su obuhvaćali raznu dokumentaciju o počinjenim zločinima Muslimana nad Hrvatima u BiH. U nekoliko registara nalazili su se i dokumenti, koji su se odnosili na zločine Srba počinjeni nad Hrvatima u BiH. Misli

SB-8/15

357

da su navedene registre dobili iz Uprave Vojne policije HVO-a, i Komisije za zatočene i nestale Hrvatske Republike Herceg Bosne. Nakon što su narečeni donijeli dokumente u Odjel SIS-a Split, on gđa. Jadranka Erjavec i g. Željko Horvatin iz Uprave Vojne policije danonoćno su od 24.01. do 10.02.1998. godine, analizirali tu dokumentaciju. Kao rezultat analize te dokumentacije napravili su izvješće pod nazivom "Ratni zločini počinjeni nad Hrvatima od druge polovice 1992. do 04. mjeseca 1994. godine, od strane armije BiH i MOS-a". To izvješće sastajalo se od 143 stranice i dostavljeno je Upravi SIS-a, odnosno načelniku g. Ante Gugiću.

Napominje da nigdje u toj dokumentaciji nije vidio da se spominju bilo kakvi zločini Hrvata počinjeni nad Muslimanima i Srbima na području BiH.

Sjeća se da je krajem 04. ili početkom 05. mjeseca 1998. godine, netko iz Uprave SIS-a, nije siguran, ali misli da je to bio načelnik ili već tada pomoćnik ministra za Obavještajno sigurnosne poslove g. Ante Gugić nazvao njegovog načelnika g. Marija Tomasovića, kojom prilikom je njihov Odjel dobio zadatak da izvrše prihvrat dokumentacije iz Republike Herceg Bosne, a koja će kamionom-"furgonom" biti prevežena preko graničnog prijelaza Vinjani Donji kod njih, u Odjel u Split. Nitko od njih pa ni načelnik nisu znali o kakvoj se dokumentaciji radi.

Shodno zapovijedi on, njegov načelnik Mario Tomasović, načelnik Operative Boško Ramljak i bojnik Predrag Palac sačekali su narečeni "furgon" na graničnom prijelazu Vinjani Donji, te ga prepratili do njihovog Odjela u Split. Navedeni "furgon" bio je zelene ili SMB boje, civilnih tablica R BiH, a vozio ga je vozač u civilnoj odjeći, do vozača u kamionu sjedio je i pratitelj kamiona. Po dolasku u Split istovarili su sadržaj kamiona koji se sastajao od kartonskih kutija i crnih najlonskih vreća punih dokumentacije, te narečeno smjestili na drugi kat u sobu broj 73. Ključeve te sobe imao je samo načelnik Tomasović. Još jednom napominje da mu nije poznat sadržaj dokumentacije koju su istovarili iz kamiona.

Od prilike mjesec dana nakon navedene prve pošiljke dokumentacije, točnije 25.06.1998. godine, kao i prvi put netko iz Uprave SIS-a, nazvao je načelnika Tomasovića, te mu naložio da ponovno izvrše prihvrat dokumentacije iz Republike Herceg Bosne, a koja će sa tri kamiona – "furgona" biti dovežena u RH, preko graničnog prijelaza Vinjani Donji.

Shodno zapovijedi kao i prvi puta sačekali su navedene kamione, te ih prepratili do njihovog Odjela u Splitu. Ti kamioni kao i kamion koji je prvi puta dovezao dokumentaciju bili su "furgoni" zelene ili SMB boje, civilnih tablica R BiH, a vozili su ih vozači obučeni u civilnu odjeću. Nikog od vozača nije poznavao. Po dolasku u Split istovarili su sadržaj navedenih kamiona, koji se sastajao od kartonskih kutija, najlonskih vreća, te ponekog drvenog sanduka punog dokumentacije, a sve navedeno smjestili su u sobe broj 74, 75 i 76, koje su zaključali, a ključeve su pohranili kod načelnika u kasu. Ta dokumentacija stajala je u sobama gotovo dvije (2) godine, i za to vrijeme nitko nije ulazio u sobe, a niti su oni dobivali bilo kakve zapovijedi iz Uprave SIS-a, glede narečene dokumentacije.

Ne sjeća se točno datuma, ali negdje oko sredine četvrtog mjeseca ove godine, iz Uprave SIS-a, dobili su zahtjev da se očituju o stupnju informatičke obradenosti dokumentacije koja se odnosi na operativnu akciju "Haag". Upravi SIS-a

SB-8/5

01511078

352

odgovorili su da operativna akcija "Haag" nije nikada zavedena na razini Odjela, a niti je Odjel za istu od strane Uprave ikada zaprimio inicirajući dokument.

Nedugo nakon njihovog odgovora Upravi SIS-a, krajem travnja ili početkom svibnja mjeseca ove godine, u prostorije Odjela došli su gospoda Ante Damjanović, Majić i jedan mršavi niži tip u naočalama za kojeg ne zna kako se zove, ali misli da je Darko ili Davor, sa odobrenjem Ministarstva obrane, da izvrše uvid u dokumentaciju koja je "furgonima" dovežena iz R BiH i pohranjena u njihovom Odjelu. Navedena gospoda dva dana pregledavali su tu dokumentaciju, te iz iste izdvajali određene dijelove. Nitko osim načelnika nije ulazio u sobe gdje su radili. Od prilike dva dana nakon dolaska navedene gospode u njihov Odjel u Odjel je došao i pomoćnik ministra Obrane RH, za Obavještajno-sigurnosne poslove gospodin Mladen Ružman, koji je održao kratak sastanak na kojem su bila prisutna gospoda koja su došla da izvrše pregled dokumentacije i njegov načelnik g. Tomasović. Po održanom sastanku gospodin Ante Damjanović sa svojim suradnicima uz njegovu pomoć i pomoć još dva ili tri djelatnika njegovog Odjela izdvojenu dokumentaciju natovarili su na kamion – "furgon" HV tablica, te je ta dokumentacija odvežena za Zagreb. Napominje da mu nije poznato da bi itko iz njegovog Odjela u Splitu unazad dvije godine dobio zadatak da izvrši pregled pominjane dokumentacije, odnosno da pristupi eventualnoj obradi iste. Po njegovom mišljenju sadržaj dokumentacije koju je gospodin Ante Damjanović izdvojio uz pomoć svojih suradnika, mogla bi pomoći u žalbenom postupku gospodinu Anti Nobilu na presudu generalu Tihomiru Blaškiću.

Na posebno postavljeno pitanje što misli zašto je narečena dokumentacija dovežena iz R BiH i pohranjena kod njih u Odjelu, Milas izjavljuje da misli da je ta dokumentacija izvučena iz R BiH u vrijeme kada je SFOR upadao u vojne i državne institucije Herceg Bosne, te izuzimao određenu dokumentaciju.

Na postavljeno pitanje da li su mu poznate osobe koje su spominju u sredstvima javnog priopćavanja kao izvršitelji zločina u Ahmićima i to Paško Ljubičić, Vlado Čosić, Ante Slišković, Ivica Antolović, Zoran Krišto i Miroslav Bralo zv. Cicko isti je odgovorio da osim Ante Sliškovića ne poznaje ni jedno od tih osoba, niti je sa istima bilo kada ili u bilo kom smislu kontaktirao. O navedenim osobama poznato mu je samo ono što je pročitao u sredstvima javnog priopćavanja i to u "Globusu", "Nacionalu" i "Jutarnjem listu".

Za Antu Sliškovića izjavljuje da je s njim ukupno kontaktirao pet ili šest puta i to uglavnom u njihovom Odjelu u Splitu, tijekom pružanja tehničke pomoći odvjetničkim timovima pri pripremi svjedoka za suđenja u Haagu. Sjeća se da je Slišković dolazio kod njih u Odjel u tamnoplavom "Passatu", Herceg bosanskih tablica, a jednom prilikom je negdje i zapisao njegov broj mobitela, ali ne može se više sjetiti o kojem se broju radi. Zadnji put sa Sliškovićem čuo se telefonom u petom mjesecu 1999. godine, i to kada ga je isti nazvao u Odjel, kako bi mu pomogao oko nekog njegovog rođaka koji je dolazio na pregled u Klinički bolnički centar Firule. Od tada nisu više službeno niti privatno komunicirali, niti ga je vidio. Nije mu poznato da li Slišković boravi na području RH, da li u Hrvatskoj ima kakvih nekretnina, niti da li mu u RH živi tko od rodbine.

Igraca Koštromana kojeg štampa spominje kao jednog od krivaca za zločin u Ahmićima, vidio je svega nekoliko puta i to u razdoblju od šestog do dvanaestog

SB-8/5

389

mjeseca 1996. godine, u Kninu, gdje je bio raspoređen kao krim. službenik u 72. bojnoj Vojnoj policiji. Sa istim nikada nije osobno kontaktirao niti o njemu bilo što zna.

Sjeća se da je i Paška Ljubičića vidio jednom ili dva puta i to u razdoblju između šestog i devetog mjeseca 1994. godine, u Mostaru, kada je kao krim. službenik 72. bojne Vojne policije pružao stručnu pomoć djelatnicima Vojne policije R BiH, tijekom krim. obrada, organiziranog kriminaliteta na području Mostara, Posušja i Prozora. Misli da je tada Paško Ljubičić, bio zaposlen u MUP-u R BiH, ali ne zna na kojem radnom mjestu i u kojem svojstvu.

Napominje da ne raspolaže sa nikakvim drugim informacijama, osim onih koje je naveo kako o ratnom zločinu u Ahmićima, tako i o možebitnim počiniteljima.

Krim. službenik

Stjepan Jurenc